



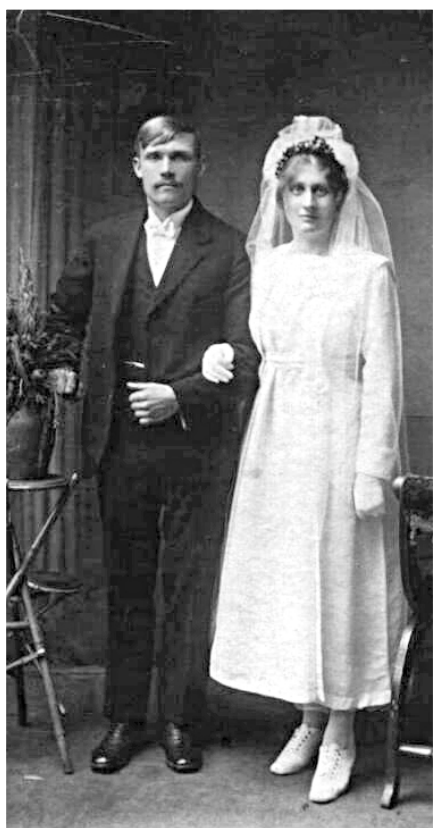
Siðsøga



Óli Jacobsen

TEY 12 HEIMSKENDU SYSTKINI ÚR RITUVÍK

Øll hava hoyrt um systkini úr Rituvík, sum hava sett Guinness met sum elsti systkinaflokkur í heiminum. Vit hava søguna um tey



Brúðarmynd av Elspu og Magnusi



Tey 12 systkini. Aftara rað v.f.: Amy, Mary, Arne, Jaspur, Harry, Carl. Sitandi: Maggi, Venzil, Sára, Marin, Arnholt, Elly. Sára situr undir Aroni, oldurommusoninum. Foreldur Aron eru Súsanna Sofía Reinert Nordgerð Leirvík og Petur Jacob Heinesen Leirvík. Á myndini eru tiskil 7 oldurommubeiggjar og 4 oldurommusyststrar Áron

1. partur

Henda søgan er ikki bara um 12 systkin, sum hava sett heimsmet í aldri. Hetta er eisini ein søga um ein systkinaflokk við fyrirmyndarligum samanhaldi. Tey mistu pápan tíðliga og komu undan saman við eini framúr mammu.

Frásøgnin er gjørd saman við Amy, næstýngsta av systkjunum. Røðin umrøður í hesum parti foreldrini. Síðan verður ein umrøða av hvørjum sær av hesum systkjum.

Pápin Magnus í Rituvík

Magnus varð føddur 25. juni í 1890. Foreldrini hjá honum, Magnus og Sára, bygdu tað sætta av teimum átta niðursetuhúsum í Rituvík. Magnus (1853-1917) var av Nesi. Kona hansara, Sára Malena Husgaard (1851-1929), var av Hús-garði í Syðrugøtu.

Tey finga børnini Jógvan, Elias, Benadiktus, Anne Sophie, Maren Malene, Hendrik, Magnus og Olerikku.

Magnus gjørdist fiskimaður. Páll Nolsøe skrivur um hann í siglingarsøguni:

Magnus tók skiparaprógv hjá Djurholm í 1914. Hann førði Kjógvan hjá Mortensen í 1918

og 1919, Kristiannu hjá Jóannesi í Leirvík í 1920, Silver Belle frá 1921 til 1933, skonnartina Sannu í Vági í 1933, Matildu í 1934-1936, Silver Belle í 1937 og Phebe í 1938-1940.

Magnus í Rituvík var millum okkara kendastu skiparar, tiltikin fyri dugnaskap og áræði, og altíð bar til hjá honum at fáa fisk. Øll árin, hann førði skip, vóru brøður hansara Hendrik og Diktus við honum.

Amy minnst ógvuliga lítið pápan, men tey eldru systkini siga, at hann var mildur og góðsligur. Hann plagdi at liggja á køksgólvinum og so beistaðust børnini uttan um hann. Hann var heimamissionsmaður, og hann stóð fyri møtum.

Tá á døgum fiskaðu teir ikki sunnudag. Tá ið teir vóru undir Íslandi, fóru sluppinar ofta inn á onkra havn sunnudagar, og so skiftust teir at hava møti. Magnus hevði gott mál at syngja, og onkuntíð hevði hann sendaran frá og sang til dømis »Jeg sejler hen over livets hav«. Trúboðarin Bæk segði, at hann hevði hoyrt Magnus syngja, og hvussu nógv tað hevði ávirkað seg.

Amy hevur kanska ikki hildið tað. Hon ørminnist einaferð, hon var í lestri við pápa sínum. Hvørja ferð, pápin fór at syngja, helt hon fyri munnin á honum!

Um Elspu

Mamman, Elsebeth (Elspa) Jacobsen f. 18. november í 1898, var av Glyvrum. Foreldur hennara vóru Wenzel Jacobsen (1870-1953) og Maren Johannesen (1867-1927) av Fløtum í Lamba. Tey finga sjeið børn, Ingu, Elsebeth, Petur, seinni Steingrund, Jóhannu, Margrethu, Jákup og Fridu.

Sum 12 ára gomul kom Elspa til Rituvíkar til Hanus og Nicolín Højgaard at ansa børnunum. Hon plagdi at siga, at hon vaggði, bant og las alt í senn. Henni dámdi so væl at lesa. Hon var hjá Nicolín til hon var 16 ár, tá fór hon til Rasmus, ein bóndi og handilsmaður á Glyvrum. Elspa var 15 ár, tá ið hon og 23 ára gamli Magnus komu saman. Tey giftust í januar í 1920, og so komu børnini høvd í høvd. Magnus sigldi sum skipari og tey vóru rættliga væl fyri fíggjarliga. Tey høvdu ofta arbeiðskonu, onkuntíð tvær, tí Elspa hevði ikki góða heilsu. Hon hevði ringan maga og leið nógv av blóðmangli, ivaleyst, tí hon hevði magasár.

Amy greiðir frá: Tá ið vit mistu pápa

Meðan pápi var á Eysturlandinum við Phebe í september 1940, gjørdist hann sjúkur.

Hann var so ringur av høvuðpínu, at hann lá og rópti av pínu. Hann lá eina tíð heima, men so fór hann á sjúkrahúsið. Pápi man hava kent á sær, at hann fór ikki at siggja okkum aftur, tí vit skuldu koma at mussa hann ferð eftir ferð. Hann hevði svull á heilanum, og hann doyði 13. desember í 1940. Pápi fór til gravar 18. desember, ein myrkan illveðursdag beint upp undir jól. Hann er grivin á Glyvrum.

Mary, Arne og eg fóru ikki við inn á Glyvra, vit vóru hjá Lauru. Hon og maðurin, Einar, og tey elstu børnini vóru einaferð komin heim úr Íslandi við pápa. Hetta var vist stutt eftir fyrra krígg, og ógvuliga fátæksligar tíðir vóru tá í Íslandi. Fyrstu tíðina búðu tey í kjallaranum hjá Eliasi, pápabeiggja okkara, so bygdu tey sær hús Uppi á Lotinum. Laura var so ómetaliga fitt kona, hon roknaði øll á Líðini og á Miðjuni sum systkinabørn. Einar sigldi nógv við pápa. Einarsson fólkin í Rituvík eru ættað frá teimum.

Mary og eg halda okkum minnst, tá ið teir fóru við børni oman millum húsini syngjandi »Brødre og søstre, vi skilles nu ad«.

Einkjurnar fóru í svørt klæði

Tá ið pápi var deyður, fór mamma í svørt klæði, og hon gekk í svørtum mong, mong ár, bara